

но слѣдъ полунощъ, защото трѣбва да спя; а добръ ще бъде, ако и ти идешъ!

— Нѣма ли никакви извѣстия отъ Нигера или отъ Назария? — попита Виниций.

— Не, ние ще ги видимъ посредъ нощъ. Ти си заблѣжилъ, че иде буря.

— Да.

— Утрѣ ще има прѣдставление отъ распяти християни; но, може би, дъждътъ ще попрѣчи.

Като каза това, Петроний се доближи до Виниция и, като се опрѣ на рамото му, каза:

— Но нея ти нѣма да видишъ на кръста, а ще я видишъ въ Кориолъ. Кълна се въ Кастора! за всичкитѣ земи въ Римъ азъ не давамъ оная минута, когато ще я освободимъ. Вече приближава нощта. . . .

И наистина, нощта приближаваше и тъмнината захванѣ да покрива града по-рано отъ обикновено, защото облацитѣ покрихъ цѣлото небе. Съ настѣпването на нощта завалѣ силенъ дъждъ.

— Да бързае! — каза, най-сетнѣ, Виниций. — Може би, зарадъ бурята ще изнесатъ по-рано тѣлата.

И като взехъ голѣми плащове и качулки, тѣ излѣзохъ прѣзъ градинскитѣ врата на улицата.

Петроний се въоръжи съ единъ малкъ римски ножъ, наричанъ „sisa“, който всекога взимаше съ себе-си въ нощнитѣ скитания.

Улицитѣ, по причина на дъжда, бѣхъ пусати. Отъ врѣме на врѣме свѣткавицата распаряше облацитѣ, като освѣтляваше за минута новитѣ стѣни на новопостроенитѣ или на строящитѣ се къщи. При тая свѣтлина, слѣдъ доста дълго ходене, тѣ видѣхъ, най-сетнѣ, хълмътъ, на който се намираще храмътъ на Либина и тамъ група отъ хора и мулета.

— Нигере! — тихо извика Виниций.

— Азъ съмъ тука господарю! — срѣдъ шума отъ дъжда се обади единъ гласъ.

— Всичко готово ли е?

— Да, драгий! Ние дойдохме тука още щемъ се стѣмни. Но скрийте се отъ дъжда. Каква буря! Струва ми се, че ще завали градъ.

И дѣйствително, опасенията на Нигера се оправдахъ, защото скоро захванѣ да вали градъ, отъ начало дребенъ, а послѣ все по-едъръ и по-едъръ. Въздухътъ тутакси се истуди.

А тѣ, като стоехъ подъ горицата, зачувани отъ вѣтъра и отъ града, разговаряхъ низко.